

вѣятъ пчелитѣ родени въ края на лѣтото или въ първитѣ дни на есенъта, защото прекарватъ частъ отъ живота си въ зимната почивка. Ако въ време на работния сезонъ се даде нова майка-царица на единъ кошеръ, следъ три месеца нѣма да остане нито една стара (заварена отъ новата царица) пчела“.

Пчелата има многобройни неприятели, които скжсватъ живота ѝ, така че тя рѣдко умира отъ старостъ, но ако, като стара, изпадне въ немощъ, или осакатѣе съ кракъ, или съ крилце и не е годна за работа, нейната сждба е още по-лоша. Младитѣ пчели убиватъ такава негодна за работа тѣхна сестра или я изпжждатъ навънъ отъ кошера. А на вънъ отъ кошера колко неприятели, колко спънки въ живота на пчелата!: вѣтъръ, дъждъ, студъ, лоши птици пчелояди, всички еднакво сж неприятели на пчелата.

Горката слаба пчелица, родена въ работа, на работа умира. Цѣлиятъ ѝ животъ е жертвуванъ за доброто, за благо на семейството ѝ. Тя не отдѣля за себе си нито единъ день отъ краткия си животъ. Всичко дава за другитѣ. И най-последно, каква *лоша сждба*; вмѣсто да се радва на своя трудъ, на създаденото чрезъ толкова усилия, тя не доживява до старческа смъртъ, тя е жертва на своя дългъ. Но пчелата не съжалява за лошата си сждба, тя знае само едно: *трудъ, постоянство, обичъ къмъ близкитѣ си и дългъ къмъ семейството си, въ което се е родила и за което умира съ любовъ*.

Какъвъ достоенъ примѣръ за подражаване отъ насъ хорта?! . . .

